

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/67/2017
Identifikačné číslo spisu: 4016200909
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4016200909.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Petry Pribelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: FENESTRA Sk, spol. s r.o., so sídlom Priemyselná 17, Zlaté Moravce, IČO: 36 521 451, právne zastúpený: Matejka & Haluška s.r.o., so sídlom Lazovná 20, Banská Bystrica, proti žalovanému (sťažovateľ): Daňový úrad Nitra, so sídlom Damborského 5, Nitra, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného č. 103731772/2016 zo dňa 16. augusta 2016, rozhodujúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/240/2016-53 zo dňa 12. apríla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/240/2016-53 zo dňa 12. apríla 2017 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č.k. 11S/240/2016-53 zo dňa 12.04.2017 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zrušil oznámenie žalovaného č. 103731772/2016 zo dňa 16.08.2016 (ďalej len „napadnuté opatrenie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania.

2. Napadnutým opatrením č. 103731772/2016 zo dňa 16.08.2016 žalovaný ako správca dane v zmysle § 79 ods. 1 a 7 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) oznámil žalobcovi, že nadmerný odpočet vo výške 2 473,06 €, ktorý vznikol na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) dňa 26.07.2016 vo výške 2 473,06 € za zdaňovacie obdobie máj 2016 sa použije na úhradu daňového nedoplatku na DPH - vlastnej daňovej povinnosti na základe podaného dodatočného daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2013 zo dňa 18.02.2014, splatného dňa 31.03.2014, v pôvodnej výške 4 689,71 €.

3. Proti napadnutému opatreniu podal žalobca dňa 10.10.2016 odvolanie, na ktoré reagoval žalovaný listom zo dňa 12.10.2016, v ktorom uviedol, že napadnuté opatrenie nie je rozhodnutím, nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok a preto odvolanie považoval za bezpredmetné.

4. Žalobca vo svojej žalobe namietal nezákonnosť napadnutého opatrenia, ktorým bol podľa jeho tvrdení ukrátený na svojich subjektívnych právach. Poukázal na to, že napadnuté opatrenie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. V súvislosti s posudzovaním tejto otázky dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.8Sžf/4/2009, ale i rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky.

5. Ďalej uviedol, že uzneseniami Okresného súdu Nitra sp.zn. 32R/3/2013 zo dňa 15.05.2013 a zo dňa 22.05.2013 bolo voči žalobcovi začaté reštrukturalizačné konanie. Uznesením zo dňa 28.06.2013 bola povolená reštrukturalizácia a dňa 31.01.2014 bol potvrdený reštrukturalizačný plán žalobcu. Z dôvodu prebiehajúcej reštrukturalizácie podal žalobca dňa 25.06.2013 riadne daňové priznanie na DPH za uplynulú časť mesiaca do začatia reštrukturalizačného konania (od 01.01.2013 do 22.05.2013), v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet v sume 4 689,71 € a riadne daňové priznanie na DPH za časť mesiaca od začatia reštrukturalizačného konania (od 23.05.2013 do 31.05.2013) s daňovou povinnosťou 17 574,71 €, od ktorej bol odpočítaný nadmerný odpočet za mesiac apríl 2013.

6. Žalobca v podanej žalobe taktiež uviedol, že dňa 18.02.2014 bol zamestnankyňou žalovaného upozornený na problém so spracovaním daňového priznania za mesiac máj 2013 v informačnom systéme, preto žalobca podal dodatočné daňové priznanie na DPH za mesiac máj 2013 s daňovou povinnosťou v sume 12 885,- € (17 574,71 - 4 689,71), od ktorej bol v daňovom priznaní odpočítaný nadmerný odpočet za mesiac apríl 2013 (v celkovej výške 21 893,58 €), ktorého zostávajúca časť nebola žalobcovi vrátená. Výsledný vzťah k štátnemu rozpočtu na základe pôvodných daňových priznaní, resp. dodatočného daňového priznania je rovnaký, t.j. daňová povinnosť v sume 12 885,- €. Žalobca sa domnieval, že pri vykazovaní DPH za mesiac máj 2013 postupoval v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii i zákonom č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) a k podaniu dodatočného daňového priznania pristúpil výlučne v dôsledku požiadaviek žalovaného. Uviedol, že pokiaľ by i pripustil, že pri podávaní daňových priznaní pochybil, v kontexte uvedených skutočností nemožno rozumne vysvetliť postup žalovaného, ktorý na základe výkazu daňových nedoplatkov ku dňu 08.04.2014 v exekučnom konaní na základe daňovej exekučnej výzvy zo dňa 02.05.2014 od žalobcu vymáha sumu 17 574,71 € (12 885 € + 4 689,71 €), teda sumu, ktorá zjavne nepredstavuje daňovú povinnosť za zdaňovacie obdobie máj 2013 v zmysle dodatočného daňového priznania, ktorým mala byť vyrubená daňová povinnosť. Podľa žalobcu napadnuté opatrenie žalovaného je nezákonné nielen z dôvodu nevysvetliteľného nezohľadnenia odpočítania nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 2013 od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období, ale aj preto, že žalovaný použil na úhradu daňovej povinnosti nadmerný odpočet, pričom daňovú povinnosť súčasne vymáha v daňovej exekúcii na základe daňového priznania týkajúceho sa toho istého zdaňovacieho obdobia, ale v inej výške. Záverom poukázal na to, že daňový úrad mu doručil tri oznámenia o použití nadmerných odpočtov, ktoré sa mali použiť na úhradu daňovej povinnosti za máj 2013 podľa dodatočného daňového priznania zo dňa 18.02.2014 (12 885,- €), pričom sumárna výška nadmerných odpočtov použitých na úhradu daňovej povinnosti na DPH za máj 2013 presahuje výšku daňovej povinnosti podľa tohto daňového priznania (14 045,87 €).

7. Správny súd sa primárne zaoberal posúdením otázky, či oznámenie správcu dane o použití nadmerného odpočtu má charakter rozhodnutia, a či môže byť predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve. Krajský súd poukázal na zákonnú úpravu a legálnu definíciu pojmu „opatrenie“ v zmysle ustanovení § 2 ods. 1, 2 a § 3 ods. 1, písm. c/ S.s.p. Zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či oznámenie žalovaného o použití nadmerného odpočtu na úhradu daňového nedoplatku podlieha súdnemu prieskumu je nevyhnutné skúmať to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnemu adresátovi práva, a zakladá mu priamo alebo aj sprostredkovane práva alebo povinnosti. Z oznámenia žalovaného vyplýva, že nadmerný odpočet, ktorý vznikol žalobcovi sa použije na úhradu jeho daňových nedoplatkov t.j. nedôjde k vráteniu tejto sumy nadmerného odpočtu žalobcovi podľa § 79 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani

z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“). Oznámenie žalovaného je teda aj napriek svojej neformálnej povahe rozhodnutím s účinkami v majetkovej sére žalobcu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/17/2016 zo dňa 25.10.2016). Vzhľadom na uvedené mal správny súd za to, že oznámenie žalovaného o použití nadmerného odpočtu na úhradu daňového nedoplatku je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu.

8. Po preskúmaní daňových priznaní, ktoré podal žalobca ako daňový subjekt na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2013 krajský súd zistil, že žalobca podal za mesiac máj 2013 dve riadne daňové priznania, a to prvé riadne daňové priznanie, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet v sume 4 689,71 € a druhé riadne daňové priznanie, v ktorom uviedol vlastnú daňovú povinnosť v sume 17 574,71 €.

9. Podľa názoru správneho súdu žalobca zvolil pri podaní daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2013 na DPH nesprávny postup, ak podal dve riadne daňové priznania, a to od začiatku mesiaca máj 2013 do začatia reštrukturalizačného konania a od začatia reštrukturalizačného konania do konca mesiaca máj 2013. Uvedená skutočnosť (reštrukturalizácia) nemá vplyv na podanie daňového priznania. Takýto postup mohol žalobca zvoliť v zmysle zákonných ustanovení len v prípade, ak by bol na neho vyhlásený konkurz. V dôsledku tohto pochybenia žalobcu (podanie dvoch riadnych daňových priznaní na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2013) a po upozornení správcu dane, že nepodal za máj 2013 daňové priznanie v súlade s ustanovením § 77 zákona o DPH, podal dodatočné daňové priznanie za máj 2013, nakoľko v systéme žalovaného nebolo možné spracovať dve riadne daňové priznania za to isté zdaňovacie obdobie, čo tiež nebolo v konaní sporné. V dodatočnom daňovom priznaní za máj 2013 uviedol žalobca vlastnú daňovú povinnosť v sume 12 885,- €, ku ktorej dospel tak, že z vlastnej daňovej povinnosti, ktorú uviedol v druhom riadnom daňovom priznaní za máj 2013 v sume 17 574,71 € odpočítal nadmerný odpočet, ktorý si uplatnil v prvom riadnom daňovom priznaní za máj 2013 v sume 4 689,71 €. Správca dane však v oznámení o použití nadmerného odpočtu zo dňa 16.08.2016 uviedol vlastnú daňovú povinnosť v podanom dodatočnom daňovom priznaní za máj 2013 v sume 4 789,71 €, čo však nezodpovedá skutkovému stavu vyplývajúcejmu z administratívneho spisu a teda oznámenie žalovaného zo dňa 16.08.2016 je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, ako správca dane k uvedenej sume (4789,71 eur) dospel, ak nevyplýva z dodatočného daňového priznania za máj 2013, ako to sám v oznámení uviedol.

10. V dodatočnom daňovom priznaní žalobcu na DPH za máj 2013 je uvedená vlastná daňová povinnosť v sume 12 885,- € a nadmerný odpočet odpočítaný od vlastnej daňovej povinnosti podľa § 79 Daňového poriadku v sume 12 885,- €, v riadnom daňovom priznaní za máj 2013 (v poradí prvom - za časť mesiaca máj 2013) je suma 4 689,71 € uvedená ako nadmerný odpočet, a nie ako vlastná daňová povinnosť. V oznámení žalovaného zo dňa 16.08.2016 sa však uvádza suma nadmerného odpočtu 2 473,06 € na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2016, (čo nebolo v konaní sporné a vyplýva i z podaného daňového priznania za uvedené obdobie žalobcom), avšak údaj uvedený v napadnutom oznámení žalovaného, že sa nadmerný odpočet v sume 2 473,06 € použije na vlastnú daňovú povinnosť podľa dodatočného daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2013 v pôvodnej výške 4 689,71 € nevyplýva z predložených podkladov. Takýto údaj sa v dodatočnom daňovom priznaní za máj 2013, ktoré bolo podané dňa 18.02.2014 nenachádza, a preto nie je možné zistiť, z akých údajov žalovaný ako správca dane vychádzal a teda, či správne a oprávnene použil nadmerný odpočet vzniknutý na DPH žalobcu v mesiaci máj 2016.

11. Poukazujúc na ustanovenie § 55 ods. 6, 7 Daňového poriadku mal krajský súd za to, že správca dane môže použiť nadmerný odpočet na daňovú povinnosť daňového subjektu, ktorá sa stala splatnou, ale z preskúmaného oznámenia žalovaného nie je zrejmé, či správca dane takto postupoval. Tvrdenie správcu dane uvedené v samotnom oznámení nezodpovedá listinám, ktoré predložil daňový subjekt a ktoré sa nachádzajú i v predloženom administratívnom spise žalovaného. Napadnuté opatrenie - oznámenie o použití nadmerného odpočtu je nezrozumiteľné nielen pre žalobcu, ale i pre správny súd a preto rozhodol tak, že ho zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

12. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný - sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že

krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok zmeniť tak, že sa žaloba ako nedôvodná zamietne.

13. Nesprávnosť právneho posúdenia veci vzhladol žalovaný v tom, že krajský súd sa stotožnil s námietkami žalobcu.

14. Uviedol, že žalobca podal riadne daňové priznanie za zdaňovacie obdobie máj 2013 na DPH dňa 25.06.2013 a v daňovom priznaní vyčíslil nadmerný odpočet vo výške 4 689,71 €. Keďže daňové priznanie nemalo nedostatky bolo spracované. Žalobca podal dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie máj 2013 na DPH dňa 18.02.2014 a podaním dodatočného daňového priznania vznikla nová skutočnosť. Ďalej poukázal na ustanovenie § 16 ods. 2 Daňového poriadku a uviedol, že na základe podaného dodatočného daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2013 vznikla skutočnosť, že za zdaňovacie obdobie máj 2013 bola v skutočnosti vlastná daňová povinnosť vo výške 12 885,- €. V tejto súvislosti poznamenal, že správca dane musí prihliadať na posledné podané daňové priznanie za príslušné zdaňovacie obdobie. Žalobca si v riadnom daňovom priznaní nesprávne vyčíslil nadmerný odpočet vo výške 4 689,71 €, pretože správny stav za zdaňovacie obdobie máj 2013 na DPH je vlastná daňová povinnosť vo výške 12 885,- €. Nesprávne vyčíslený nadmerný odpočet bol žalobca povinný odvieť do štátneho rozpočtu. Keďže zo strany žalobcu nebola platba odvedená, neoprávnene vyčíslený nadmerný odpočet sa stal nedoplatkom. Podaním dodatočného daňového priznania za máj 2013 na DPH zo dňa 18.02.2014 vznikol rozdiel za uvedené zdaňovacie obdobie a to rozdiel oproti riadnemu daňovému priznaniu a dodatočnému daňovému priznaniu. Tento rozdiel predstavuje 17 574,71 €. Táto skutočnosť je zohľadnená aj v oznámení o použití nadmerného odpočtu č. 103731772/2016. Odrážka je úhrada vlastnej daňovej povinnosti, čo je úhrada nesprávne vyčísleného nadmerného odpočtu (čiastočná úhrada), ktorý žalobcom nebol odvedený do štátneho rozpočtu.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za správny a súčasne presvedčivo odôvodnený, žiadal zamietnuť kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú. Podľa žalobcu nie je daný uplatnený sťažnostný dôvod, pretože pokiaľ krajský súd zrušil napadnuté opatrenie pre jeho nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť, nemohol vec ani nijako právne posúdiť, pretože úvaha krajského súdu nespočívala v aplikácii hmotného práva na zistený skutkový stav, ale práve a len v nemožnosti takéhoto posúdenia s ohľadom na zistený skutkový stav.

16. Podľa žalobcu kasačná sťažnosť neobsahuje vymedzenie uvádzaného sťažnostného dôvodu v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. a ani žiadne relevantné sťažnostné body, z ktorých by bolo možné vyvodiť, prečo žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie.

17. Poukazujúc na judikatúru najvyššieho súdu uviedol, že rozhodnutie je nepreskúmateľné a treba ho zrušiť aj vtedy, keď správny orgán svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec alebo keď je rozhodnutie zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, pretože rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre účastníkov konania. Nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované dodatočným vysvetlením alebo vyjadrením správneho orgánu a ani súdu neprislúcha nad akceptovateľnú mieru dopĺňať argumenty a závery, ku ktorým mal dospieť správny orgán.

18. Uviedol, že nezrozumiteľnosť napadnutého opatrenia je nespochybniteľná už preto, že neexistencia nesplnenej daňovej povinnosti žalobcu za mesiac máj 2013 vyplýva už aj z dodatočného daňového priznania za máj 2013, pretože je v ňom uvedená daňová povinnosť na úhradu 0,- €. Žalobca totiž od vlastnej daňovej povinnosti odpočítal časť nadmerného odpočtu za apríl 2013. Na túto námietku žalovaný v priebehu celého konania nereagoval.

19. Napokon mal za to, že dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť poukazom na podania žalovaného v konaní pred krajským súdom, ani nemožno uplatňovať nové dôkazy a skutočnosti okrem tých, ktoré preukazujú prípustnosť a včasnosť podanej kasačnej sťažnosti.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

21. Sťažovateľ namietal právne posúdenie veci krajským súdom. Hneď na úvod však musí kasačný súd konštatovať, že kasačná sťažnosť napriek uvedeniu určitého vysvetlenia skutkových okolností sťažovateľom neobsahuje jasnú identifikáciu, v čom považuje sťažovateľ právne posúdenie veci krajským súdom za nesprávne. Kasačný súd v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. nevyhľadával možné dôvody nesprávneho právneho posúdenia krajským súdom vo vyjadrení žalovaného k žalobe.

22. Žalovaný ako sťažovateľ využil priestor v kasačnej sťažnosti len na to, aby opísal niektoré skutkové okolnosti. Pritom krajský súd označil ako dôvod svojho rozhodnutia nepreskúmateľnosť napadnutého opatrenia, keď za nezrozumiteľné považoval to, že žalovaný v napadnutom opatrení (oznámení o použití nadmerného odpočtu č. 103731772/2016 zo dňa 16.08.2016) uviedol sumu nadmerného odpočtu 2 473,06 € na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2016, avšak skutočnosť, že uvedený nadmerný odpočet sa má použiť na úhradu daňového nedoplatku - vlastnej daňovej povinnosti žalobcu vyplývajúcej z dodatočného daňového priznania za obdobie máj 2013 vo výške 4689,71 Eur skutočne nevyplýva z podkladov, ktoré boli predložené žalovaným. Kasačný súd musel prisvedčiť správnosti záveru krajského súdu, že žalobca v dodatočnom daňovom priznaní neuviedol sumu 4 689,71 € ako vlastnú daňovú povinnosť, ale ako sumu nadmerného odpočtu, ktorý si uplatnil za zdaňovacie obdobie máj 2013. Pokiaľ sa teda sťažovateľ v oznámení o použití nadmerného odpočtu vo výške 2 473,06 € odvolával na dodatočné daňové priznanie žalobcu, avšak neuviedol, na základe akých dôvodov dospel k záveru o vlastnej daňovej povinnosti žalobcu v sume 4 689,71 € takéto opísanie postupu pri použití nadmerného odpočtu nezodpovedá požiadavke zrozumiteľnosti, keď z oznámenia žalovaného nie je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, na úhradu akej vlastnej daňovej povinnosti sa má nadmerný odpočet použiť. Okrem toho krajský súd v bode 34 správne poukázal na námietku žalobcu, že tri oznámenia o použití nadmerného odpočtu vo vzťahu k vlastnej daňovej povinnosti za máj 2013 spolu obsahujú vyššiu sumu, než je suma vlastnej daňovej povinnosti podľa dodatočného daňového priznania za máj 2013, z ktorého žalobca vychádzal.

23. Prípadné dodatočné vysvetlenie podkladov napadnutého opatrenia žalovaného uvedené v kasačnej sťažnosti neodstraňuje jeho nepreskúmateľnosť, ani nepoukazuje na nesprávne právne posúdenie krajským súdom, ktorý mohol vychádzať iba zo stavu v čase vydania napadnutého opatrenia a zo spisového materiálu. Niet preto dôvodu, aby sa kasačný súd bližšie venoval interpretácii skutkového stavu žalovaným v kasačnej sťažnosti.

24. V skutočnosti nie je kasačná sťažnosť odôvodnená nijakými relevantnými tvrdeniami a kasačný súd ju tak musel pri viazanosti sťažnostnými bodmi podľa § 453 S.s.p. a s ohľadom na katalóg prípustných sťažnostných dôvodov v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. zamietnuť ako nedôvodnú. V ďalšom kasačný súd na okraj uvedie iba niekoľko poznámok.

25. Kasačný súd považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu za správne, zrozumiteľné a dostatočne podrobné.

26. Kasačný súd sa iba čiastočne stotožňuje s tvrdením žalobcu, ktorý mal za to, že v prípade chýbajúceho odôvodnenia, aj keby dôvody bolo možné vyvodit' z administratívneho spisu, by muselo byť napadnuté opatrenie zrušené. Je totiž treba prihliadnuť na to, že opatrenie nie je rozhodnutím s predpísanými náležitosťami a preto, ak nemá osobitným právnym predpisom ustanovené povinné odôvodnenie, nie je nevyhnutné, aby obsahovalo podrobné odôvodnenie s uvedením všetkých úvah žalovaného. V prípade, že by boli v opatrení jasne a vyčerpávajúco (hoci stručne) identifikované podstatné a v zásade predtým nesporné skutočnosti, ktoré by umožnili jeho adresátovi overiť si správnosť tohto administratívneho aktu z jemu dostupných dokumentov, bolo by toto opatrenie treba

považovať za dostatočne odôvodnené a zrozumiteľné.

27. V prípade zložitejšieho skutkového stavu je však potrebné podrobnejšie popísať všetky rozhodujúce skutočnosti tak, aby bol zrejmý postup správneho orgánu, a aby bolo opatrenie bez väčších ťažkostí preskúmateľné. Správne orgány musia vo svojej činnosti primerane aplikovať princípy dobrej správy, ktoré vyplývajú z čl. 41 Charty základných práv Európskej únie, či z Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. (2007) 7 o dobrej verejnej správe. Medzi tieto princípy patrí aj povinnosť správneho orgánu odôvodniť svoje rozhodnutie.

28. V danom prípade nebolo z napadnutého opatrenia predovšetkým zrejmé, ako dospel žalovaný k záveru o vlastnej daňovej povinnosti žalobcu vo výške 4 689,71 €, na úhradu ktorej sa mal použiť nadmerný odpočet vo výške 2 473,06 €, ktorý mu vznikol na DPH zdaňovacie obdobie máj 2016. Navyše ani v priebehu konania pred krajským súdom neposkytol žalovaný dostatočné vysvetlenie. Napokon nie je ani zrejmé, v čom vidí sťažovateľ nesprávnosť právneho posúdenia krajským súdom.

29. Kasačný súd pripomína, že krajský súd nezrušil napadnuté opatrenie s odôvodnením, že žalovaný nesmel použiť nadmerný odpočet na úhradu vlastnej daňovej povinnosti žalobcu, ani nedospel k záveru, že tam uvedené sumy sú nesprávne. Krajský súd nekonštatoval nezákonnosť z hľadiska obsahu úkonu žalovaného, ale konštatoval jeho nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť.

30. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. a priznal žalobcovi náhradu trov tohto konania, keďže sťažovateľ v tomto konaní nebol úspešný, čo znamená úspech žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.